

Áda Vodrážka 1912-2002

*Píše Eda Vodrážka (syn)
z angličtiny přeloženo redakcí Stopy*

Přiznám se, že jakýkoli pokus o souhrn neuvěřitelně barevných 90-ti let života mého otce je zhoľa nemožný. Jak může někdo vyprávět o životě 'vypravěče'. Kdokoli ho znal, okamžitě zaznamená nedokonalost a neúplnost mých slov. Každý jeden, který měl to štěstí sedět s ním a poslouchat jeho vyprávění, poukáže na to, že jsem vynechal daleko více než jsem popsal a navíc, nejsem

schopen vyprávět události jeho stylem a energií. Doufám že nedokonalosti omluvíte a necháte mi udělat jakýsi přehled jeho života s ukázkou několika příhod, které jsem měl nejraději.

Áda Vodrážka se narodil v Praze v roce 1912. Byl nejmladším ze všech sourozenců. Jeho rodina vlastnila pekařství v Karlíně, které se dědilo z pokolení na pokolení asi po 200 let. Jeho matka zemřela ještě mladá a otcí zůstala na starost rodina i pekárna. Pro mladého Ádu bylo mládí radostné a bez starostí. Jeho láska k přírodě začala právě tady. Stal se vášnivým rybářem, kanoistou a kajakářem. Jeho starší bratr Jaroslav se stal úspěšným koncertním pianistou a Áda též objevil svůj talent pro muziku. Jeho přístup k hudbě byl unikátní a rebeloval proti snaze otce dát mu hudební vzdělání v klasice. Hrát se naučil sám a bez not, jenom podle sluchu. Později vypracoval svůj zvláštní 'folkový' styl, jež byl obdivován známými a kamarády ze širokého okolí.

Víkendy trávil s kamarády v horách, kde rybařili, jezdili na kanojích a večery plné písní kolem ohně se natahovaly až do ranních hodin. Praha se v té době vilidňovala a stěhovala se na víkendy do kopců a lesů kolem řek a jezer na chalupy v blízkém okolí. Tento druh zábavy se rozšiřoval a později se začal nazývat trampingem. Áda byl jedním z prvních průkopníků tohoto hnutí. Všichni sdíleli lásku k přírodě a uctivali její zákony. Pořádali každoroční potlachy, kde se zpývaly staré i právě se tvořící trampské písničky. Toto hnutí nepřestalo fungovat po desetiletích a i nyní trampové po celém světě konají svá výroční setkání. Áda byl také rozený 'showman' a výborným vypravěčem. Bez problémů si uchovával v paměti stovky a stovky písniček včetně kompletních textů. Začali mu tehdy přezdívat 'Zpěvník'. Jeho písničky se staly klasikou a speciálně 'Mariňák' se stal populární. Při několika příležitostech jsem byl přítomen tomu, jak koncertoval od západu slunce až do rozbřesku bez přestávký a bez toho, že by jednu sloku vynechal, nebo písničku opakoval. Nikdo, kdo rozuměl česky nechtěl

odejít. Tyto 'herecké' vlohy mu dopomohly dostat se do amerického televizního pořadu "The Gong Show" koncem sedmdesátých let. Byl velmi hrdý na tento úspěch, kde ho od první ceny dělilo jen velmi málo.

Začátkem války, když se na jeho stárnoucím otci začal projevovat věk, role nosiče rodinné tradice pekařství a cukrářství jaksi nechtěně padla na jeho bedra. Studoval tajemství špičkových cukrářů po mnoho let a jeho zkušenosti dosáhly dokonalosti, když byl poslán vyrábět vídeňské cukroví do Rakouska. Pověst pekárny se rychle rozšířila a Áda mohl žít život 'vyvolených' v jeho ranné dospělosti v Československu. Mohl si dovolit závodit na motocyklech a úspěchy měl jako atlet i ve volejbalu a kopané.

Ádovo bezstarostný život skončil se začátkem války. Klidný život a úspěchy rodinného podnikání byly ztraceny a to ne jednou, ale hned dvakrát. Když přišli Němci a podruhé za okupace Rusů. Během války přišla bída na český národ a právě tehdy se ukázala pekárna životně důležitá pro místní občany. Vojenské úřady přikázaly Ádovi vést přesné záznamy o mouce, která byla na přiděl. Ve válečné době to byla právě potrava, která udržovala lidi při životě. Jeho inventúra byla vždy záměrně komplikovaná a při jednání s vojenskými úřady si hrál na 'blbečka', co neumí do pěti počítat. Po nocích pak neúnavně pekl chleba pro potřebné z mouky co 'vyšetřil'.

Ke konci let čtyřicátých měl dost komunismu a rozhodl se opustit

svůj domov a vydat se za svobodu. Zabalil si malý batoh s pár pro něj cennými drobnostmi a pokusil se o útek, který se vydařil. Žijíce pod drobnohledem komunistických udavačů a špiclů, nemohl se nikomu svěřit a s nikým se rozloučit včetně rodiny. Nějaký čas strávil v utečeneckém táboře v Itálii. Tato doba byla pro něj těžká a nejistá, ale i tam se mu dařilo předat svoji víru v lepší časy lidem, kteří se kolem něho shromažďovali. Bylo mu nabídnuto občanství buďto na Novém Zélandu nebo v Kanadě. Nemaje žádné znalosti ani o jedné zemi a hlavně bez jakýchkoli kontaktů se rozhodl pro Kanadu. Bylo to hlavně kvůli historikům, které slyšel o divokých vodách plných ryb. Dostal kanadský pas, \$4 do kapsy a posadili ho na loď do Ottawy. Samozřejmě neuměl ani slovo anglicky.

Program pro uprchlíky byl takový, že kanadská rodina se zaručila za uprchlíka a pomohla jim začít nový život v nové zemi. Příchozí měl velké číslo na prsou a příslušná rodina si ho vyzvedla v přístavu při příjezdu lodě. V kruté realitě života se stalo, že Áda zůstal v přístavišti sám bez toho, že by ho někdo čekal.

I přes tento drsný start v "novém světě" Áda se neztratil. Nadaný cukrář s nejlepšími vídeňskými školami našel první job v pekárně na chleba za pár dolarů týdně. Tam potkal paní Turnerovou, která ho vzala na stravu a byt a poznal prvně kanadskou pohostinnost. Ta ho začala učit první anglická slova a život začal vypadat slibně. Naučil se mluvit francouzsky a jeho angličtina se podstatně zlepšila. Dokonce si koupil auto, kterým se dostal na mnoho produktivních rybářských míst v okolí Ottawy.

V tomto čase v Kanadě začala výstavba cest do nepřístupných částí na severu. Áda dobře věděl, že v okolí řeky Kitimat (sever B.C.) je panenská příroda s místy, kde dosud kromě místních indiánů nikdo neřebařil. Odpověděl náhodně na jeden inzerát, kde hledali řidiče buldozeru a nějakým zázrakem práci dostal. V životě v buldozeru neseděl. Společnost ho dopravila na vzdálené místo letadlem s plováky a tam mu ukázali buldozer a řekli mu ať ho nastartuje. Až tehdy se přiznal, že nebyl zcela upřímný ke komisi, co ho přijala. Když předáka zlost přešla, tak ho Áda přesvědčil aby mohl zůstat a pracovat jako kuchař. Myslel si, že je v nebi. Seznámil se dokonce s místními indiány, kteří mu ukázali jejich tajná místa na úspěšnou rybačku. Brzy zapadnul mezi místní jako jeden z nich a byla to doba jeho nejúspěšnějšího rybaření co v životě zažil.

V roce 1953 dostal významnou pozici cukrářského šéfa v národním parku Laurentide. Tady mohl konečně ukázat svůj talent. Zúčastnil se celonárodních soutěží jak v pečení cukroví a dortů, tak i v sochaření ledu. Vyhrál řadu prvních cen a získal pověst špičkového cukráře v Kanadě. Tady potkal mladou číšnici Jacqueline Gauthier a ostatní byla historie.

Hledající dobrodružství (a dobré rybaření) přestěhovali se do Banffu v roce 1956. Áda se dostal jako cukrářský šéf do hotelu Timberline a Jackie tam dostala práci jako číšnice. Spolu rybařili a užívali života v jednom z nejkrásnějších míst na světě. Přestěhovali se zpět do Toronta v roce 1958. Tady se narodil jejich jediný syn Eda. V městě se jim líbilo, ale Ádu to táhlo do U.S.A., speciálně na jih do Kalifornie. V roce 1963 naložili co se vešlo do malé dodávky a vyrazili na Hollywood, California. Během jednoho roku našetřili na základní splátku a koupili si rodinný domek v San Fernando Valley, kde se Áda stal šéfem v cukrárně hotelu Sportsman's Lodge. Jackie dostala práci jako číšnice v restauraci "Otto's Pink Pig". Usadili se a místo se jim stalo domovem na příštích 40 let, prakticky až do konce Ádova života.

Vychovávali mě ke sportování a speciálně k plavání. Áda byl nesmírně hrdý na mé skromné úspěchy. V roce 1981 jsem byl na Hawaji účastníkem v závodu "Ironman". Áda přiletěl jeden den před závodem, aby mne podpořil. Závod trvá asi 10 hodin a ta část, co se jede na kole, mi vzala skoro 6 hodin. Áda přemýšlel, jak se dostat na trasu závodu, když neměl žádné auto. Stopnul tedy hipisáka ve starém VW minibusu, dal mu dvacku, aby ho odvezl to těch lávových polí, že mě snad najdou. Můžete si přestavit moje překvapení, když mě pomalu předjel částečně se rozpadající starý minibus se zadními dveřmi dokořán, kde ležel v hipisácké posteli táta, zubil se a fčil jako smyslů zbavený.

Začátkem 70-tých let objevil "Swap Meet" (bleší trh). Ten se stal jeho vášní. Navštěvoval všechny bleší trhy v okolí na jeho lovech za "poklady". Později se zaměřil pouze na kamery a kytary. Na několika místech v okolí Los Angeles se stal stálým zákazníkem na 30 let. Byl znám jako vášnivý a neústupný "smlouvač" v kruzích tmnějších prodáváčů. Jedny z jeho nejlepších úlovek byly kytara Martin D-28 (1963) za \$45 (odhad \$2,000) a kamera Leica M-3 za \$100 (odhad \$1,500).

Áda si udržoval pravidelný písemný styk s přáteli v České republice. Jak léta šla, tak jeho historiky byly více a více vyhledávány a stal se pravidelným dopisovatelem několika časopisů. Příběhy byly ze začátku hodnoceny pro svůj dobrodružný obsah, ale později přidával více humoru a začal se rozepisovat o životě americké společnosti, tak jak ho viděl očima emigranta. Psal také o své rodině.

V okolí L.A. měl mnoho českých přátel a často hrál na kytaru na slezinách pro všechny kteří ho rádi poslouchali.

Navždycky 'showman' a nikdy bez kytary.

V roce 1993 se vydal na svůj poslední velký vandr na Celosvětový trampský potlach, který se konal vysoko v Colorádských horách. Prožíval to tam jako snad nikdy předtím. Dostalo se mu vřelého přijetí jako jednomu ze zakladatelů trampingu a byl označen za jednoho z nejstarších ještě žijících trampů. Seznámil se tam s vynikajícím kamarádem Milanem Kocinou. Milan je samozvaným "historikem" trampského hnutí. Když vyrůstal tak četl a slyšel hodně příběhů o Ádovi a byl velmi překvapen a potěšen, že se s Ádou potkal. Od té doby se velmi sblížili a Milan se stal Ádovo velkým kamarádem až do jeho smrti. V posledních letech zprostředkoval spojení Ády s republikou a staral se o doručení zpráv oběma směry.

Před několika lety tisk v Čechách označil 50 písní, které se ukázaly jako nejdůležitější v historii národa a Ádovo "Mariňák" byl mezi nimi. Talentovaná česká zpěvačka si začala dělat v republice jméno a velkým zlomem pro ni bylo znovuobjevení Ádovo klasické písničky. Někým způsobem dostala Ádovo adresu a napsala mu poděkování, jak jí vlastně pomohl, bez toho, že by o tom věděl. Stali se dopisujícími přáteli a Áda sledoval se zájmem její pěveckou kariéru až do jeho smrti.

Áda byl i v jeho pokročilém věku odvážný a nebal se nebezpečí ani smrti. Zvláštní příhoda se stala, když moje matka zahlédla dva zloděje, jak se dobývají do sousedova domku. Řekla tátovi, ať si zapíše jejich číslo auta a zavolá na policii. Policie hned nejela a tak se Áda rozhodl, že zasáhne sám. Bylo mu už dost přes 80 let když vešel zadní brankou k domku, zrovna když zloději chtěli utéct. Byl sám a neozbrojen. Postavil se jim do cesty a snažil se je zdržet konverzací, než přijede policie. Zastavili se a řekli mu, že ho zabijou, jestli neuhne. Áda se jim však postavil celými 65-ti kily své živé váhy a odpověděl: "Že mě zabijete? 80-ti letého starce? Hoši, vy musíte být stateční . . . okay . . . tak zabíjejte!". Lumpové neměli moc práce tátu odstrčit a zmizet. Policie je zatkla za chvíli, o několik ulic vedle. Víím, že se nebal smrti ani ke konci života během své těžké nemoci.

Áda žil dlouhý a šťastný život a odešel jako spokojený starý chlap. Jeho posledním přáním bylo, aby zemřel doma obklopen svojí rodinou a to mu bylo splněno. Skonal pokojně ve svém domku, obklopen péčí a láskou svých nejbližších. V životě jsou některé zákony, které nelze obejít. My všichni se dočkáme smrti dříve nebo později. Nebudme smutní z toho, že Áda odešel ale budme šťastní jeho krásným a bohatým životem. Vepsal se do života mnohých svou osobností, humorem a písničkami. Jestli jste ho znali, tak jistě pochopíte, co mám na mysli.

Eda Vodrážka

Mat'áci nám píší

. . . naše plány o cestování v Australii se splnily. Odlétali jsme již 2. září do Sydney s přerušením v Thajsku v Bankoku, kde jsme 4 dny poznávali krásy "Orientu". Cestovali jsme ještě s jedním kamarádem z Prahy. Po příletu do Sydney jsme se moc nezdržovali, rentovali auto, malé a nejlevnější, takže jsme byli odkázáni na stany nebo i širák. A hurá podél východního pobřeží na sever do tropů. Tam v Cooktownu (Uplně na severu) žije jedem můj kamarád z mládí. Ten nás provedl a provezl severním Queenslandem, viděli jsme krokodýly v živé přírodě, klokany malé i velké, koaly, emu, guany a jiné ještěrky a samozřejmě hady a různé druhy flóry, které neumím ani popsat. Každé ráno nás probouzel křik papoušků, mít flintu tak štílím. Ještě se musím zmínit o různém tropickém ovoci, které jsme sbírali podél cest, jako u nás hrušky. Projížděli jsme divoké mořské pláže, kde celý rok neprojde lidská noha. Téměř jsme ulovili velikou želvu.

Nejvíce nás uchvátilo tropické město Cairns, kam jsme dojeli vysutou, prosklenou kabinkovou lanovkou 1.5 hodiny nad deštným pralesem. Lodí jsme se dopravili na "Zelený ostrov", kde jsme proskleným dnem lodí pozorovali "Velký barriérový útes" a různé druhy mořských živočichů.

Kamarád Fox s námi potom pokračoval přes "Rudý střed k ULURU", kde na nás čekal další kamarád, který žije v Andamooke, kde kope opály. Provedl nás opalovými poli nejen doma, ale i v Coober

Peedy. Byli jsme ze všeho jak "u vidění". Uluru jsme viděli při západu slunce, když mění barvy. Zajeli jsme i na "Olgas". Prostě zážitků až do

konce života.

Nejvíce se nám líbilo na severu v tropech, ale úplně nás šokovala opalovací pole a způsob, jakým se opály dostávají ze země. Tam bych teda žít nechtěla. Horško, prach a mouchy. Ale těch je v Australii všude plno, že jsme si museli koupit moskytiery, alespoň na hlavy. Rovněž jsme projížděli kolem "Psiho plotu" – nejdější na světě (2500 km), který se táhne od východního pobřeží až do jižní Austrálie. Chrání ovečky farmářů proti dingům.

Potom jsme všichni pokračovali na jih do Sněžných hor na potlach. Ten se konal, jak asi víte, ve čtvrtek 25. října. Kluci měli vše bezvadně připravené, potlachu se zúčastnilo odhadem asi 800 kamarádů. Místo bylo nádherné, ale bohužel děsná zima a téměř stále pršelo. Na potlachový večer počasí vydrželo, že nepršelo, ale bylo to na rukavice a ušanky. Špatně se hrálo na kytary. Druhý den dokonce dvakrát padaly kroupy.

Za deště jsme se v sobotu rozloučili s kluky, kteří odjížděli do svých domovů, ale my s Mattem jsme měli ještě víc než měsíc do odletu. Byli jsme domluveni s Lišákem s Adelaidy, že s námi pojedou jižní pobřeží – "12 apoštolů" a slavný "London bridge", který už bohužel propadl do moře. Navštívili jsme Ballarat, to je zlatokopecké městečko, které stále žije zlatou horečkou ve starém stylu. Důkladně jsme si prohlédli Adellaide a okolí, navštívili i Čs. Klub, kde jsme si i zahráli. Bylo to vše fantastické. Před odletem ještě do Sydney a to úžasné "Aquarium".

Domů jsme letěli již bez přerušení (37 hodin na cestě) až 8. prosince. V Australii začínalo léto a my se vraceli do mrazů a plískanic evropské zimy.

Zuzana a Matt

Trampské časopisy.

Budějckej Širák

Číslem 47 se stává 'Širák' čtvrtletníkem a přináší širokou paletu článků a informací. Tři stránky jsou věnovány STOPĚ ze které přetiskují úryvky cestování Rémy a Kotě po Australii a většinu povídaní od Zoltána "Znameníť sešlost". Zoltánovo články Básník (redaktor) také přečetl na 10. cyklu pořadů "Trampská Abeceda" v Kabaretu u Váňů
Adresa: Franta Němec, Labská 2, České Budějovice, 37011
E-mail: budejckej.sirak@telecom.cz

2. února Básník oslavil 66 let. Dodatečně gratulujeme!

Western World s přílohou Tramp

Objednat lze na adrese: Ing. Martin Sedláček, Hackerova 792/3, Praha 8 – Bohnice, 18121

Pupál píše:

. . . . Když budeš mít místo ve Stopě, tak oznam, že STO COLORADO pořádá 30. potlach 24. srpna 2002 a jsou zváni všichni. Oheň zaplane na obvyklém místě. Dík.

Trampké Osady Ivanské

Nám poslaly pozvánku na svůj 30. výroční potlach 18. května. Děkujeme, bohužel se nemůžeme zúčastnit.

Kamarádi z Edmontonu nás pozvali na oheň ku příležitosti 60.

narozenin kamaráda Šoce. Děkujeme, ale bohužel se nemůžeme zúčastnit, kříží se to s naším 21. Vítáním Jara na Ostrově. Šocovi přejeme vše nejlepší, kopu pěkných vandrů a suchou stezku na každém z nich.

Trampský Spravodaj tramp klubu Bratislava

Číslo 115 – Brčko popisuje problémy, spojené s vydáváním časopisu pro trampy jak je vidí on i vydavatel Severky d'Ady. Píše: "Nebyť Lexa, musel by som to dávno zabaliť." Nám nezbyvá než jim popřát hodně trpělivosti, aby se dostali za ty překážky, které jsou v cestě a dále svůj časopis vydávali. Za nás mohu říci, že se na každé číslo vždycky těšíme. –r-
Adresa:

Z. Dočkal, Novomeského 1, 90201, Pezinok, Slovakia

7. Světový na Aljašce ??

MOTTO: Už je nás tu nějak málo, naše řady prořídly . . .

Kamarádi,

Již je to skoro čtvrt století, co byl založen kamarádem Wimpym Celosvětový potlach pro trampy žijící v zahraničí. První Celosvětový potlach byl konán v roce 1978 na Canadském Yukonu poblíž města Whitehorse, jak si zajisté všichni ještě pamatujeme!?

Od té doby byl konán každých pět let v různých končinách světa.

Když byl na posledním potlachu v Australii předáván kalumet potlachu do Evropy, Evropané odmítli tu čest pořádat další Celosvětový potlach v Evropě. Ať už byl důvod k tomu jakýkoliv, kalumet potlachu byl předán kamarádům do Ameriky, aby ho podle svého uvážení předali případně dále. Na základě toho jsme se s kamarády Ivanem a Elsou dohodli, že bychom byli schopni spáchat další Celosvětový potlach na Aljašce, za

osadu "Alaska" (jak jsme se reprezentovali na minulých "světáčkách").

Tímto osada "Alaska" nabízí všem kamarádům žijícím v zahraničí, že by převzala čest organizovat příští Celosvětový potlach, a Aljaška by byla místo konání. Tento Celosvětový potlach by byl samozřejmě tradičním pokračováním Celosvětových potlachů v plném trampském duchu. (Doufám, že nemusíme předložit kamarádům "trampský affidavit", myslím, že mám "vodjezdino").

Ale když rozhodnutí držitelů kalumetu potlachu bude předat Celosvětový potlach osadě "Alaska", musí to být 'unconditional', tak jako to bylo dosud při potlachách minulých. Neboť již vznikla otázka, jestli máme fotku místa, kde by se potlach pořádal, a že je potřeba k tomu, aby nám byl potlach předán. Fleků na potlach je více, rozhodnutí které bude nejvýhodnější k uspořádání potlachu by mělo být ponecháno místním trampům, znalých místních podmínek, tak jako doposud při minulých Celosvětových potlachách. My potřebujeme nejméně tolik času, jako všechny ostatní osady, co pořádaly potlachy a to právě proto, že jsme osada malá.

Proto buď předejte kalumet potlachu anebo potlach udělejte sami. Tím nemyslím nic urážlivého, neboť jakkoliv bude kamarády rozhodnuto o Celosvětovém potlachu a jeho konání, budu to plně podporovat a rád se zúčastním. Vždyť to nejdůležitější a nejkrásnější je zalomit palec s kamarádem, kterého jsi už léta neviděl.

Chtěl bych také předeslat to, že na Aljašce existují také místa, t.zv. "Foglarovky" ale jsou virtualy nedostupné (pouze lodí nebo letecky), takže pro potlachový flek nepraktické. Jen pouhá desetina Aljašky je dostupná vozidly po silnici, zbytek té krásy jen ze vzduchu nebo po vodě. V zimě také snowmobile, nebo psí spřežení.

Chtěli bychom udělat potlach v místech nepřístupných běžným turistům a tak ukázat kamarádům alespoň kousek té jiné Aljašky, ale flek nebude "Foglarovka". Řeky většinou vytékají z ledovců a voda s sebou bere silt (jemný píseček) který dělá řeku kalnou. Vzhled řeky zklamal i mně, když jsem přijel v r.1975 poprvé na Aljašku. Ale potoky, které se vlévají do těch kalných řek jsou většinou křišťálově čisté a ve správné době v létě plné lososů.

Budu se těšit na shledání s kamarády na 7. Celosvětovém potlachu ať na Aljašce, nebo kdekoli jinde na světě.

Ahoj všem - Pavka

PS: V případě, že by se objevil dopis typu "Proč se mi Pavkův článek nelíbí" a nebo někdo našel v mém dopise nějakou nepřesnost nebo nesrovnalost, prosím pošlete připomínky na mou e-mail adresu: pd@gci.net

Vloženo po uzávěrce

Od Seveřana nám došel jeho soukromý trampský zpravodaj jménem **RACEK**, číslo 1. Je to 46 stránek formátu A4. Citujeme text z časopisu:

Jak si tento časopis objednat? Stačí mi jakýmkoli způsobem sdělit zájem časopis dostávat, samozřejmě včetně čitelné adresy, zpravodaj vám pak budu předávat nebo posílat poštou, a to zdarma.

e-mail: a.dedoch@cra.cz

Antonin Seveřan Dědoch, Čiklova 5/646, 12800, Praha 2

Potlach o Potlachu.

(píše Satan – STO Vancouver)

Ahoj Kamarádi a Kamarádky.

Dnes již všichni víte o tom že se Evropa vzdala konání příštího celosvětového potlachu a i to, že po všeobecném tlachání na 6-tém v Australii, byla putovní vlajka, kalumet, atd. předána kamarádu Bandaskovi z STO Colorado-USA, jako zástupci země, ve které se snad příští potlach bude konat. To však neznamená, že Americký potlach musí dělat STO Colorado. O tom už se tlachalo na potlachu. Věřím, že je v USA pár osad, co by si to mohly vzít na starost. Osady a kamarádi v Chicagu, Dálavo? Kluci z Connecticut, ozvěte se. Myslím si, že je dost možností se na nějaké domluvit. (Proto potlach o Potlachu)

Nemá smysl tlachat o pořádání světových potlachů v Československu, jak prý má nápad Rysák z České republiky a i někteří rodáci, žijící v zahraničí. Československo, jako místo konání Světových potlachů, nepřípadá v úvahu, tato myšlenka těch, co zůstali doma a těch, kterým smysl světových potlachů nic neříká, byla protlachána a zavrhnuta na Švýcarském potlachu, na potlachu v USA a na potlachu v Kanadě. Taktéž se o ní záporně debatovalo v Australii. Nebyla a není Smyslem Světových Potlachů !!

Kamarádi - Kamarádky. O čem je nutné si potlachat a to bez nějakého škatulkování "pouhých možností, duchu, starých a nových tradic", je doba konání příštího světového potlachu. Mnoho z Vás, co jste v Australii nebyli z důvodů "tradic", ani snad nevíte kdo, kde a kdy navrhnul tak zvanou "tradic", na kterou jste se vymluvili a na potlach nejeli. Zrovna tak jako Vy, pro které prý tři roky byla krátká doba na potlach našetřit a přitom jste ve stejnou dobu - podzim, zima – trávil dovolenou v Česku, Mexiku a na Bahamách.

O tom však již dost, někdo má rád přírodu, někdo hospodu a všichni jsme trampí. (Nebo si tak říkáme)

Proč tedy třeba potlach za pět let od posledního? Dost dlouhá doba na něj našetřit a pět let je tradice? V duchu zklamání Evropanů se v Australii o příštím potlachu tlachalo a přítomní kamarádi, netvrdím že všichni - některým prý u velkého potlachového ohně byla zima a šli se ohřívát ke svým malým ohničkům podpořili můj návrh - Dát na vědomí všem, že během jednoho roku se všichni, společně dohodneme na pořádání 7. celosvětového potlachu a to hlavně na termínu (roku). Po petiměsíčním odstupu si myslím, že jeden rok je krátká doba, proč ne tedy dva roky? Za dva roky se snad dohodneme.

Tak Kamarádi, vemte toto moje tlachání na vědomí a jelikož bude brzy Vítání Jara na celé Severní polokouli a Vítání Jara je naše Trampská slezina, na které se dá u piva, bez piva anebo s rumem, mezi námi tlachat

Potlachejte a svoje názory, náměty atd. dejte na vědomí ostatním kamarádům.

Pupál z STO Colorado již to naše tlachání začal. Čtěte "Domov trampů v zahraničí". Baron je toho webmajstrem a von to kluk umííííí. Tak toho našeho webmajstra zavalte poštou! Má pomocníci a nebo Boss.

Vy, kterým se tento článek dostane do ruky, ho předejte dalším kamarádům, aby opravdu o tom všichni věděli. Víím, že internet je mezi námi trampy nějak vachrlatý, no ale časy se mění, co bylo není a civilizace kráčí vpředmy ve svých písních a ve vzpomínkách se budem vracet zpět!

Ahoj Satan - STO Vancouver.

21. Vítání Jara na Ostrově a Jusův Memoriál na jezeře Nitinat

První jarní den roku 2002 nás překvapil svojí absolutní bílou neviností. Všude napadlo plno sněhu, dokonce i ve "městě zahrad" Victorii. Také teploty klesly pod nulu a zdálo se, že konečně začíná zima, která nás až do té doby vynechávala. Začal v nás vrtat červíček pochybností. Zbývá devět dní do našeho Vítání a na zrušení se nedá pomýšlet. Trans-Canada Highway byla zavřená, neprůjezdný byl úsek přes Malahat. Telefony drnčely a dohadovali jsme se, jestli ty hory před Nitinatem se dají přejet a co budeme dělat. Pepa Topič s Jiřinou nás pozval ve středu na kafe, tři dny před víkendem určeným ke kácení dřeva. Netušili jsme, že pro nás mají připraveno víc než kafe. Byla to pro nás bomba, když nám při něm oznámili, že končí a na Vítání Jara nejedou. Dvacet let nám Pepa vařil "potlachovej guláš" a před týdnem jsme s ním dodělali camradla, která Ivo nařezal. Odjžděli jsme od nich se smutkem v duši, zklamání. Jak po-

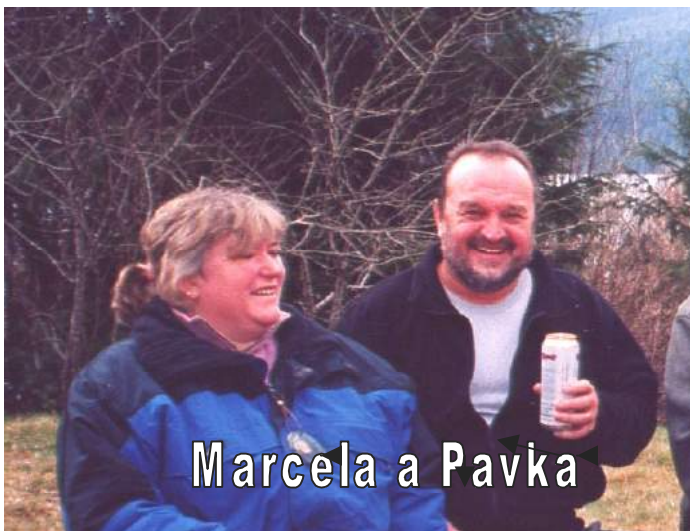
Skrcek

chopit jejich důvod k odchodu, stáří, prý se už letos navandrovali dost. Kamarád přeci kamarád v každém věku podrží, vždyť nám roky přibývají všem stejně, jen nemoci nás trápí každého jiné. Svět se nezdál ani trochu růžově v té noci, kdy kolem nás vířily sněhové vločky v divokém reji, připomínající více čas vánoční, než velikonoční.

Potřebovali jsme vše promyslet a v pátek bylo rozhodnuto. Na dřevo nepojedeme, je

tu pravděpodobnost nesjízdné cesty. Při troše štěstí se počasí oteplí do příštího víkendu a dřevo uděláme v pátek a při nejhorším zapálení Velkého ohně přeložíme na sobotu.

Aleš poslal pár e-mailů a Satan z Vancouveru odepsal, ať se nebojíme, kdo může, tak přijede dřív a se dřevem nám pomohou. A stalo se, jako skoro každý rok, víkend na děláni dřeva bylo slunce, vedro a skoro letní počasí. Sníh už ve Victorii nebyl a po očku jsme kontrolovali hory v dálce a doufali, že i tam to taje a litovali, že tam nejsme. Ohlásil se i Pavka z Aljašky a říkal, že už letenky má, přiletí, a že sníh mu nevádí. Ve čtvrtek před Velkým Pátkem jsme ještě oba dělali, ale hned po práci jsme vyrazili. Je to skoro 5 hodin jízdy, z toho tři hodiny po velmi mizerné lesní cestě. Zdrželo nás také přidávání směrovacích talířů. Kluci to sice značili ve dne, ale v noci vidíš jen kde svítí reflektory a tak jsme tam značky přidali. Ti co přijeli po nás si to pak moc pochvalovali a dokonce se při cestě na místo ani nikdo neztratil. Dojeli jsme kolem desáté a nemohli jsme věřit svým očím. Většina "přespolních", nebo jak říká Aleš "ze zámoří" (Vancouver) už tu byla. "Poradní" oheň hořel a jejich hromové AHOJ nás objalo jako hedvábná pavučinka. Honem všem zalomit palce a obejmout, přijeli a pomohou, aby oheň zahořel ještě větší, plamenem 'Kamarádství'. Zalil nás hřejivý pocit. Kurin, Ivo, Aleš, Maruš, naše malá osada a pak také Milan, který s námi jezdí, a k tomu teď hromada kamarádů. Všechno bude dobré. Sníh nikde nebyl, slunce dobře zapracovalo. Po ránu jsme se rozdělili, někteří nosili dřevo od moře z pláže, druzí svázeli stromy olší z lesa, kde se kácely. Tahal je Satan ocelovým lanem se svým vanem. Kolik se tam rozezpívalo motorových pil ani nevím myslím, že šly z ruky do ruky, bojím se jmenovat ale zkusím to. Venca z Chilliwacku, Vítek, Námořník, Lenka, Pekáč, Škrček, Čudla, Pavka, Jirka Dlouhý, Fousek, Jozef Martínek, Michal, Lupino, Zdeněk a jestli jsem někoho zapomněla snad odpustí. Netrvalo to tři hodiny a byla tady hranice z klád, stožár, kempoviště uklizeno, lavice kolem posvátného kruhu udělány. Žrout tento rok dovezl dva velikánské demižóny červeného vína a obrovský hrnc s polním vařičem na plyn a začal první "váрку" jeho svařáku. Žroute děkujeme, dosáhl jsi perfektnosti. Ještě teď se mi vybavuje vůně, sladkost a síla toho obdivuhodného moku. Zdeněk (Basif) zase připravil jeho specialitu, salmons pečného na ohni, přišel všem k chuti, díky.

Marcela a Pavka

Oheň vzplál se setměním a zapálili nám ho Škrček z Montány a Pavka z Aljašky. Tedy ti dva, kteří nabídli uspořádání příštího Světáku. Vlajku vytáhl na stožár Zvrhlík z Prince George. Písničky a hlasy se smíchem kamarádů zněly až do rána a zahrnaly strašlivou mūru, která nás týden pronásledovala: Oznámení, že toto je poslední Vítání Jara. Objevili jsme, že to není jen 'naše' Vítání, ale nový styl Velkého ohně, jehož uspořádání je, ně jak se smíchem hlásil Námořník "udělej si sám" ale "pomůžeme všichni" a pořadající osada se postará o flek, pozvánky, camradla a guláš. To pak zvládne i tak malá parta, jako je ta naše, ve které má každý člen starost, aby si doma nezapomněl tu důležitou krabičku od pana doktora, aby se mu neodkutálelo zdravíčko. A to by nám sebou vzalo radost a chuť to krásno pořádat. Nemusíme se ani omlouvat za počasíčko, bylo nám přáno. Sluníčko vytáhlo pár kamarádů na výšlap do okolí, Lucky Jima s jeho Veverkou, Močálovic, Cizinskejch a naše pokračování - Aleš junior a Roman s Helenkou.

Pamatujete z Česka ty malé hruštičky koprčky? Tak o takovou malinkou hruštičku se teď stará Helenka, aby ji z břicha předčasně nevyskočila a na té cestě by to nebyl ani žádný div, ale babátko prý bylo s houpáním a poskakováním spokojené. Horší to bylo s budoucím tatínkem Koprčem, ten vyžadoval časté zastávky.

Druhý den byl "gulášový" a tahle starost padla na mne. I když mi Aleš neustále říká, že jsem po mamince, neumím vařit pro malou rodinu, tak pro tak početnou sešlost jsem ještě nic nedělala. Ale řekla jsem si to by bylo abychom to nezvládli. Už doma jsem si vše v hlavě dobře zorganizovala a připravila. Vyplatilo se to. Marcela pomohla krájet cibuli a loupat česnek, Čudla mi ten základ míchal a míchal a já odmítala dobře miněné rady kamarádů co do toho přidat a celý ten chaos řídila. Podařilo se nám něco neuvěřitelného, asi padesát litrů guláše oplývající barvou, chutí, vůní a masem, jak ta naše česká zem, když ji objevil praotec Čech. Všichni guláš chválili, jen Marcela si k večeru povzdechla, že jí ho Pavka vrací zpět nějakou podivnou vůní, kterou zaplňuje prostory nocležny. Že by snad špatné trávení? Většina kamarádů také guláš posnídala a zbytek jsme před odjezdem vylepšili přidáním kyselého zelí od Milana a mým bramborovým knedlíkem. Myslím že kamarádi z Brna by řekli, "To byla špica!". Rozjízďeli jsme se za deště, to aby mohli kamarádi říct: "Zase jedem na ostrov a to je vždycky tvrdý vandr!"

Tak kluci a holky . . už je nás tu nějak málo, naše řady prořídly . . za rok se zase těšíme, velký dík a AHOJ Maruš za KO

Poznámky redakce

Trampské měřítko kamarádství:

Jsi takový kamarád, jak přijímáš rozhodnutí druhých, když tvůj názor prohrál. (Aleš)

Co se ti na trampování líbilo pošli do STOPY, co se ti nelíbilo, pošli rovnou těm co se jich to týká.

STOPA nemá "předplatné", ale pokud ji chceš dostávat poštou, tak potřebujeme určitý obnos, jak kdo uzná za vhodné. Pokud to "dojde", tak obvykle občasník posíláme ještě asi rok pravidelně a pak už jen nepravidelně, podle toho jak finanční situace dovolí. Datum na obálce hned za jménem indikuje dobu posledního příspěvku co jsme obdrželi.

Dostali jsme pár dopisů, proč neuvěřejňujeme 'pozvánky' na trampské sleziny, potluchy a podobně. Chceš-li se dostat na takové akce, musíš si zajistit pozvánku od pořadající osady. STOPA se může dostat do rukou kohokoli a jak asi víš, trampové jsou "uzavřená společnost", která se snaží chránit před účastí široké veřejnosti. Pozvánku otiskneme pouze když jsme o to požádáni pořadající osadou.

STOPA přešla z WordPerfect na MS Word software. WP Version 9 se ukázala být 'buggy' a naprosto neschopná tisknout některá česká písmena a po Emailových soubojích s WP jsme to vzdali. Předělali jsme anglickou versi natolik, že podporuje všechny české a slovenské výrazy i na 'English Keyboard'. Pokud máte někdo zájem, pošlu file NORMAL.DOT, který si dáš do "default directory" a použitím CTRL a SHIFT můžeš psát na MS WORD 2000 česky. STOPA je také na WEBU a můžeš si ji stáhnout/natisknout na této adrese:

<http://members.shaw.ca/stopa>

Další linky na trampské stránky:

<http://domov-trampu.home.attbi.com/>

<http://www.tramping.miesto.sk>

http://perso.wanadoo.fr/tramp/index_cz.htm

<http://www.volny.cz/pucejir/>

<http://www.home.sk/web/severka/severka.htm>

<http://atrey.karlin.mff.cuni.cz/~mj/songs>

Baron - Colorado

Slovensko

Francie

Praha

D'Ady - Žilina

písničky

Pokud nám pošleš svoji E-mail adresu, tak čas od času můžeš dostat 'update' či různé novinky, jak nám přes internet dojdou. Nemáme žádný pravidelný 'program' na zaslání emailů a nikdy nepředáme adresy nějakým agenturám pro 'junk mail'. Ty nenávidíme víc než kdokoli z vás. Všechny takové zprávy jsou vymazány před otevřením a proto posíláš li nám cokoli, uveď svoje jméno (on subject line).

Máme novou Email adresu na titulní straně, opravte si tu starou.

Redakce

Tato fotka je z 1. Vítání Jara na Ostrově před 20-ti lety (1982) na Weeks Lake. Poznáte tam některé z našich a vašich "děti"?